

DÒNG SÔNG THƠ ẬU

Tôi có thể biết được màu nước dòng sông Seine
 Dưới trời Paris sương mù hay nắng gắt;
 Nhưng không biết được quê nhà
 Sông nước có còn xanh?

Thuở nhỏ nhà tôi bên dòng sông nhỏ,
 Nước trong xanh đắm đuối sắc trời xanh;
 Bên bến đá cây đa già đợi gió,
 Những trưa buồn đàn trẻ tắm vẫy quanh.

Dòng sông đó len mình qua xóm vắng,
 Mỗi vườn cây, ruộng lúa ghé vào thăm;
 Những sáng mù sương, những chiều phai nắng
 Sông êm đêm đôi mắt gửi xa xăm.

Nét duyên dáng giữa đôi bờ thơ mộng,
 Nhịp cầu tre nghiêng bóng đón đưa người,
 Với con nước chưa một lần dậy sóng,
 Hương thanh bình vẫn đến được ngàn khơi.

Mùa xuân đến nước sông đầy xinh quá,
 Giải lụa nào biêng biếc giữa trời hong,
 Cây bên bờ xanh lên từng phiến lá,
 Giữ dòng sông đẹp mãi chảy trong lòng.

Sông dẫu nhỏ, nước bốn mùa không cạn,
 Dòng sữa hiền trời đất đã riêng ban;
 Hết lúa đến dưa, hoa vàng trái thắm;
 Là dâu đây phượng đỏ giục ve đàn.

Ôi mê đắm! những ngày thu sương khói,
 Cả đất trời ngây ngất gió gâu hương;
 Soi bóng nước, sắc trời xanh vời vợi
 Dòng sông trôi như một mảng thiên đường.

Mùa lũ về nước nguồn tuôn trắng xoá,
 Tôi theo anh giăng lưới dưới trời đêm,
 Trên mặt sóng gió lửa gây buốt giá,
 Những đường trăng run rẩy vô muôn nghìn.

Tuổi ấu thơ trôi dài như giấc mộng,
Tôi lớn lên tìm hướng bước vào đời;
Gửi lại dòng sông những chiều gió lộng,
Cánh chim trời chưa biết chuyện đây vui.

Có lúc quay về, tôi người cô lữ,
Dòng sông quen rũ sạch lớp phong trần,
Và con nước không còn con nước cũ
Chợt thấy lòng gòn gợn chút băng khuâng.

Cuồng vọng đó bùng lên thành cuộc chiến,
Xóm làng tôi khói lửa giặc mang về,
Dòng sông ấy trong tôi, dòng hoài niệm
Của một thời tuổi nhỏ dưới trời quê.

Và từ đó trên nẻo đời bụi cát,
Bến sông nào cũng thoáng nét quen thân,
Đủ gọi lại chút hương lòng mát mát
Của dòng sông thơ ấu đã gian truân.

Mùa lạnh về theo những ngày giáp Tết,
Nghe đâu đây niềm thương nhớ mơ hồ,
Giải lụa nào quyện gió chiều xanh biếc
Dòng sông buồn lặng lẽ hiện trong mơ.

Khi đã mời cánh chim ngừng phiêu bạt,
Quay tìm về bóng mát thuở còn thơ,
Trong ký ức giữa khung trời đỏ nát,
Có dòng sông máu lệ thắm năm chờ.

Rồi cả nước một ngày xuân rét mướt,
Con sông tôi, ai ngăn trở tôi về?
Những hận thù, những thói đời bạo ngược,
Đốt bùng lên làm ánh sáng đam mê!

Tôi ở lại với quê hương buồn bã,
Chỉ quật cường còn dấu kín trong tim,
Dòng sông đó như thành sừng hóa đá,
Trời tang thương chưa định hướng nao tìm....

AH Lê Phương Nguyên